

HOLLY BOURNEOVÁ

A jak se vám líbím teď?

Autentická a vtipná kniha, se kterou se určitě ztotožníte.
Já jsem to taky všechno prožila. Bridget Jonesová nové generace!
Carmel Harringtonová, spisovatelka

HOST

Holly Bourneová
A jak se vám líbím teď?

HOLLY BOURNEOVÁ

A jak se vám líbím ted'?

BRNO 2019

How Do You Like Me Now?

Copyright © Holly Bourne, 2018

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-886-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-887-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-888-8 (MobiPocket)

Pro Lexi, za ten telefonát.

MĚSÍC PRVNÍ

Olivia Jessenová

Varování! Šestý měsíc! Břicho už se rýsuje.

#SelfieBricha #Pozehnani

81 lidem se to líbí.

...

Harry Spears

Navlékl jsem jí prsten. Řekla ANO!

Harry Spears a Claire Rodgersová se zasnoubili.

332 lidem se to líbí.

...

Andrea Simmonsová

Výbuch v plence! Ale podívejte na ten ksichtík...

52 lidem se to líbí.

Komentáře:

Olivia Jessenová: No nazdar, Andreo. A na to všechno se můžu taky těšit.

Andrea Simmonsová: Až se bude konat večírek před narozením dítěte, daruju kolíček na nos!

...

Pozvánka na událost: Oliiina supertajný večírek před narozením dítěte

16 lidí se zúčastní.

...

Kdo sakra jsem? Toriina oficiální fanouškovská stránka

Tak jo, moji zoufalci! Kdo dneska večer přijde na moji londýnskou show? Nemůžu uvěřit, že je vyprodáno! Všechny vás miluju a zbožňuju. Uvidíme

se v sedm. Já budu ta na pódiu s mikrofonom, která přemýšlí, jak to, že měla v životě takové štěstí.

2434 lidem se to líbí. 234 komentářů.

...

Dívám se na to moře nedočkavosti. Je v něm příliš mnoho tváří na to, abych je rozpoznávala jednotlivě, ale dívají se všechny stejně. Všechny září. Oči jsou vlhké, ruce semknuté.

Visí na každé mojí slabice.

Dostávám se k té dobré části. K té části, o níž vím, že na ni čekali. K tomu kousku, na který jsem je připravovala. Projdu se po pódiu ve značkových lodičkách a uhladím si šaty od návrháře. Vypadám přesně tak, jak má úspěšná žena vypadat. Upravená, vytrhané obočí, se zvýrazněnými přednostmi, konturováním obličeje... ale nijak očitelně. Podívám se na ně. Na jejich dychtivé, nedočké tváře. A řeknu:

„A tehdy jsem si to uvědomila.“ Pozvednu jedno upravené obočí. „Trčela jsem v tureckém sedu v jednom pitomém stanu v Sedoně. S bandou pitomců jsme zpívali kraviny, kolem krku růžence, proboha. A v tu chvíli mi to došlo...“

Odmílím se.

Publikum se ani nehne. Jejich očekávání je tak vzedmuté, že by se na něm mohla plavit loď.

„Snažila jsem se nalézt samu sebe stejně, jako se nacházejí ostatní,“ vyprávím. „Nervově jsem se hroutila přesně tak, jak se nervově hroutí ostatní, a uzdravovala jsem se podle stejného vzoru, jako se snaží uzdravit ostatní. Tehdy jsem si řekla: ‚Tak dost!‘“ Natáhnu k nim ruku, jako bych chtěla někoho zastavit v pohybu. Znovu se odmlčím a okamžik počkám. „Protože kdo já sakra jsem?“ ptala jsem se sama sebe. ‚Co chci?‘ Život přece není spojovačka podle čísel. Nenajdete se podle nějakého návodu. A po mé

čtvrtživotní krizi a po celém tom roce sebeobjevování mi pořád bylo pětadvacet a dělala jsem stále přesně totéž, co mě do toho zmatku dostalo. Dělala jsem to, co jsem si myslela, že bych měla dělat, spíš než to, co jsem sakra potřebovala dělat.“

Někdo zavýskl. Publikum se tiše rozesmálo. Také se zasměju a můj smích se odráží od stěn a ozývá se ze všech reproduktorů.

Přikývnu. „Přesně.“ Odmlčím se, aby se zklidnili. S klapáním podpatků přeju na druhou stranu pódia. Ozve se zašumění. Pomalu zamrkám a snažím se uložit si tento okamžik do paměti. Snažím se v publiku vyvolat ten vítězoslavný pocit, který jsem měla před šesti lety. V ten den, v ten neuvěřitelný den, kdy se mi začalo všechno dařit.

„A tak,“ pokračuju, „jsem otevřela oči, narovнала zkřížené nohy, odešla z té pitomé meditační jurty a ani jsem se neohlédla.“

Aplaus je ohromný, jako vždycky. Trvá asi pět minut, než se publikum zklidní, jako vždycky. Podaří se mi vymáčkout několik slz, abych ukázala, že si toho vážím, jako to dělám vždycky. A potom se dostanu k tomu, abych jim odvyprávěla zbytek svého příběhu. Příběhu, který už všichni znají, protože všichni drží v rukou moji knihu a čekají, že jim ji později podepíšu. Čekají, aby se mnou mohli sdílet svůj okamžik. Chtějí mi vyprávět, jaká to byla hrůza, když jim bylo dvacet, o příšerných partnerech, práci, která stojí za prd, o vlastních zklamáních. A chtějí mi říct, že moje kniha, moje slova, můj příběh jim pomohly tím vším projít. Pořád jim pomáhají tím procházet.

Je to vlastně šílené. Někdy zapomínám, jak šílené to je.

Navzdory frontě, která se táhne několika chodbami, se moc knih neprodá. Všichni už svůj výtisk mají. Ošoupané

knížky se zlomenou vazbou, plné samolepicích záložek, které označují jejich nejoblíbenější pasáže. Podepisují se přes tři hodiny – s pevně nasazeným úsměvem na tváři se snažím udržet si energii pro všechny ty ženy, které tak dlouho čekaly na tenhle okamžik.

Na okamžik se mnou.

Jako bych byla výjimečná nebo co.

A tak se usmívám a usmívám a pak si s nimi plácnu, když mi vyprávějí své zážitky. Objímám je, když se rozpláčou. Nakláním se k nim a pozorně poslouchám, když mi šeptají svá tajemství. Moje agentka přešlapuje vedle mě a ptá se, jestli jsem v pořádku. Jestli nepotřebuju pauzu. Jestli nechci trochu vody. Usměju se na ni a odmítnu. Jsem v pohodě. Je mi fajn. Zvládám to. Ale děkuju.

Každý další člověk se mě ptá na totéž:

„Kdy vám vyjde nová kniha?“

„Na čem teď pracujete?“

„Rozjíždíte v blízké době nějaký nový projekt?“

„Jsem netrpělivá. Jak dlouho budeme muset ještě čekat?“

To mi zmrazí úsměv. Poklepu si na nos a řeknu: „Počkejte a uvidíte.“ Nebo: „Dočkejte času.“

A pak také samozřejmě chtějí vědět:

„Tak co, jste pořád spolu?“

„Co ten chlapík, kterého jste potkala na konci knihy, chodíte spolu ještě?“

„Jste stále zamilovaní?“

Ptají se stejně, jako se ptá dítě rodičů, jestli existuje Santa Claus – s rozšířenýma očima plnýma směsice vzrušení a strachu. Víím, proč jsou vzrušené i proč mají strach. Vzrušené jsou proto, že jestli se toho pravého podařilo najít mně, může se to podařit i jim. Jestli to může fungovat mně, tak i jim. Jestli se kouzlo stalo skutečností pro mě, je skutečné i pro ně. Já jsem odrazem všeho,

co ve svém vlastním životě chtějí. Jsem v zásadě takové zrcadlo z Erisedu.

Mají strach, protože bych mohla být jejich prokletím. Jestli to nešlape mně, tak komu? Jestli se kouzlo nepodařilo mně, tak s jistotou nebude fungovat ani jim.

Přikývnu, zachichotám se a zatvářím ostýchavě. Opakuju tu frázi stále dokola. „Ano, jsme pořád spolu. Žijeme spolu.“

Jak jen jsou z toho šťastné! Zalapají po dechu. Jdou na ně mdloby, vzdychají. Oči se jim rozšíří a zvlhnou a je vidět, jak se jim ulevilo. I mně se oči zalijí slzami a mrkám jako blázen, abych to zastavila. Protože si kvůli tomu vzpomenu na nás. Na to, kým jsme byli. Na to, kým jsme byli na konci příběhu, který moje čtenářky svírají v rukou. Pamatuju si to tak jasně – možná proto, že jsem o tom nucena mluvit nepřetržitě už šest let...

„Jste v pořádku?“

„Hmm?“

Zamrkám a vzhlednu k obličeji ženy, která stojí nade mnou. Celé její tělo se nervózně chvěje a v třesoucích se prstech drží mou knihu, v níž je vlepená víc než stovka záložek.

„Promiňte.“ Usměju se a vezmu si od ní knížku. „Jak se jmenujete?“

„Rosie.“

„To je ale krásné jméno,“ říkám. To říkám vždycky.

„Děkuju.“

Vepíšu jí do knihy věnování, které píšu vždycky:

*Drahá Rosie,
žij svůj život tak, jak sakra potřebuješ.
S láskou
Tori*

Rosie pláče.

„Teda, páni, děkuju vám,“ vykoktá mezi vzlyky. „Mohla bych... mohla bych se s váma vyfotit?“

Vrátím jí knihu. „Samozřejmě, samozřejmě. Jste v pořádku?“

Zasměje se. „Jsem v pořádku,“ řekne. „Jsem tak šťastná, že se s váma můžu setkat.“

Napřáhnu k ní obě ruce. „Pojďte, ať vás můžu obejmout. A vyfotíme se.“

Rosie podá telefon mojí agentce a je tak přemožená city, že ji úplně zapomene požádat, jestli by nás nevyfotila.

Potom odklopýtá na moji stranu stolu a chvěje se vedle mě. Přitáhnu ji k sobě, obejmů ji kolem ramen. Je horká a zpocená. Její vlhkost se vsákne do mých šatů, ale tenhle okamžik stojí za víc než moje šaty.

„Usměv,“ řekne moje agentka a pozvedne telefon.

Usměju se a nastavím objektivu tvář z lichotivějšího úhlu – bradu trochu dolů, aby linie dolní čelisti vypadala lépe, obočí uvolněné, aby nebyly vidět vrásky na čele. Osvítí nás blesk, Rosie se zachichotá a vrátí se na svou stranu stolu. Vezme si od agentky telefon a podívá se na fotku.

„Děkuju, že jste přišla,“ podávám jí knihu.

„Ne, to já děkuju vám. Moc děkuju, že jste tu knížku napsala. Nechápete to. Když mi bylo třiaadvacet, byla jsem na tom mizerně... Potom jsem objevila vaši knihu a... změnila mi život. Vážně.“

Jsem už z toho usmívání unavená, ale teď se usmát musím, protože pro ni je to důležité. „No teda, to jste mě vážně dojala. Kolik je vám teď?“

„Dvacet pět.“

Je jí jenom pitomých pětadvacet. Jsou čím dál mladší.

„Jsem moc ráda, že se vám má kniha líbila.“

Podívám se za ni na další ženu ve frontě. Protože už minula desátá hodina a já musím zítra na svatbu. Zrovna když se natáhnu pro knihu od jiné roztřesené fanyanky, Rosie v sobě nalezne odvahu, aby řekla ještě jednu věc.

„Promiňte, ale můžu se na něco zeptat? Muž ze skály, ten z knihy, jste pořád spolu, že jo?“

Muž ze skály.

Muž, který mě našel na skále. Muž, který mě našel na vrcholu energetického víru v Sedoně, jak křičím „kurvááá“ a odhazuju svůj korálkový růženec. A z nějakého důvodu mu to připadalo roztomilé.

Tom...

Muž, který toho dne mohl být kdekoli jinde na světě, ale tisíce poryvů osudu ho přivály stejně jako mě do Arizony. Do Sedony. Aby tam také šplhal na skálu za energetickým vírem.

Můj „a žili šťastně až do smrti“.

Ten, který přichází jako odměna v příbězích, kde se hlavní postava rozhodne být odvážná.

„Ano,“ přisvědčím a mám pocit, že by se mi úsměv ve tváři mohl zkřivit. „Jste pořád spolu.“

Tiše vypískne a zalapá po dechu. Rukama si začne ovívat obličej a potom zrudne. „Omlouvám se. Chovám se jako puberťačka.“

„To je v pořádku.“

Znovu se podívám za ni, protože jí musím dát co nej příjemnějším způsobem najevo, že už si pro sebe uzmula příliš mnoho mého času. Ve frontě stojí ještě asi padesát žen a začínají vypadat netrpělivě. Rosie moje náznaky přehlíží. Moje odpověď jí jenom dodala sebedůvěru. Snaží se vést konverzaci, kterou potřebuje. V jejích představách už jsme kamarádky. Skvělé kamarádky.

„A jste pořád tak blaženě šťastní?“

Nechám oči zavřené o vteřinu déle, než bych měla. Když je otevřu, úsměv pořád drží. Musí. Pro dalších padesát lidí ve frontě. Ukážu Rosie své dolíčky, svůj šarm a své zářivé, zlatavé štěstí. Svou moudrost. Svůj klid. Všechno, co očekává. Všechno, za co v ceně vstupenky zaplatila.

„Samozřejmě,“ odpovím jí. „Jsme pořád blaženě šťastní.“

...

V taxíku cestou domů mi začne klesat hladina adrenalinu. Cítím, jak se mi každý sval stahuje a uvolňuje. Koktejl hormonů vyvolaný představením pomalu vyprchává a mně se postupně uvolňují sevřené vnitřnosti. Opřu si hlavu o tmavé sklo okénka a sleduju, jak se venku třpytí noční Londýn. Tohle město je stále vyšší a vyšší a nedopustí, aby cokoli brzdilo jeho růst – podobně jako lidé, kteří žijí v jeho věžičkách.

V ruce mi rozčileně zabzučí telefon a displej se rozsvítí.

Dee: POMOC, JE TO ŠÍLENEC!

Usměju se. Taxi mívá dobře známé obrysy Big Benu a přejíždí přes temné proudy Temže. Nikdy se nestane, aby mi Dee ze svého rande neposlala zprávu.

**Tori: Nemůže být tak hrozný
jako ten z minulého týdne,
ne?**

**Dee: Je ženatý, Tori.
JE ŽENATÝ!!!**

**Tori: Tak proč je na rande
s tebou?!**

Dee: Řekl, že BY SE ROZVEDL,
ale NEMŮŽE NAJÍT SVOU
ŽENU, PROTOŽE ZMIZELA.

Naťukám jí několik odpovědí a taxík se vnoří do temných hlubin jižního Londýna, kde třpytivá světla nahradily betonové bloky poměrně dostupného bydlení, tedy pokud vám rodiče mohou přispět na zálohu a vy se dokážete vyhnout placení daní. Snažím se v sobě najít tu správnou směs soucitu, starostlivosti a smyslu pro humor.

Tori: Teď vážně, jsi v pohodě?
Takové věci se můžou stát
jenom TOBĚ.

Dee: Jsem v pohodě,
už doma. Potřebovala bych
načít lahev Merlotu se
svými energickými mladými
spolubydlícími, ale zítra nás
čeká ta děsivá svatba.

Tori: Ani mi to nepřipomínej.
Vyzvednu tě v deset, jo?

Dee: Tak tak, v deset.

O pět minut později:

Dee: A není to mnou. O tom
prostě chození na rande je,
Tori. Každý kromě mě je buď
nudný, nebo naprosto šílený.

Když taxi zpomaluje u parku, odložím telefon. Na chodnících se houfují kuřáci a opilci, kteří se valí z barů, dobývají se do krabic se smaženými kuřaty, hlasitě se smějí a pořvávají, opírají se jeden o druhého a pokládají si vzájemně ruce na prsa. Zastavujeme na červenou a taxík pulsuje hudbou, která se valí z nějakého bytu nad námi. Londýn nikdy nespí. Nechodí do postele, nedává si dvacet a nedříme. Je vyčerpávající žít na místě, které je neustále vzhůru.

Myšlenka na to, že jedu domů za Tomem, mi dodává pocit bezpečí. Myšlenka, že bude u mě a bude mi říkat, jak mě miluje. Myšlenka, že se nemusím vracet zpátky do světa, kde se lidé nerozcházejí, ale dělají mrtvého brouka, kde vám muži posílají snímky svých penisů a kde se u odešlých zpráv objevuje informace, že je adresát přečetl, ale odpověď nikde. Myšlenka, že bych nebyla s Tomem... Otřesu se. Myšlenka, že by všechno mohlo být jinak. Myšlenka, že bych začínala znovu. V jednatřiceti letech být sama. V jednatřiceti letech vyplňovat kolonku věk v profilu na internetové seznamce a vědět, co si lidé pod takovou číslovkou představí. Uvadající vaječníky, které v tom vidí. Zoufalství, které cítí. Písek, který po vás zůstává na židli, když se v přesýpacích hodinách sype z horní baňky dolů...

Tom mě miluje a já miluju Toma. To je výjimečné. Je to vzácnější, než si myslíte. Nic víc člověk nepotřebuje.

Ve chvíli, kdy řidič zastavuje a zatahuje ruční brzdu, Toma zbožňuju. To, že ho mám, vnímám jako požehnání. Dokonce se nemůžu dočkat, až ho znovu uvidím, přituluji se k němu a dám mu najevo svou lásku a úlevu. Pohrávám si s klíči od našeho sterilního, moderního bytového domu. Tom říkal, že je lepší koupit byt v novostavbě než v rekonstruovaném viktoriánském domě. Souhlasila jsem, protože to bylo jednodušší, ačkoli jsme za něj platili hlavně mými penězi. Nechci si ale v souvislosti s Tomem

připouštět žádné negativní myšlenky. Ne po dnešním večeru. Ne když vím, kolik lidí nám fandí. On je můj „a žili spolu šťastně až do smrti“. Miluju ho a nechci být sama.

Ve dveřích mě vítá Kočka, vrhne se mi na nohy, otírá se o ně jako o sloup a přede, ještě než si stihnu odložit věci.

„Jsem doma!“ zavolám zbytečně.

Neozve se žádná odpověď.

Cítím tu jeho přítomnost – světla jsou rozsvícená, jeho kabát visí na háčku, prostě ho v bytě cítím –, přesto mi neodpovídá. Odhodím věci a zvednu Kočku. Nelíbí se jí to, kroutí se mi v náručí a snaží se mě kousnout, a tak to vzdám a položím ji na zem. Odběhne do ložnice a já jdu za ní. Cestou si svlékám kabát.

„Ahoj,“ ozve se Tom z postele. Obličej má modře nasvícený od iPadu, ramena shrbená. Když mě zdraví, ani se na mě nepodívá. „Jak to šlo?“ zeptá se displeje.

„No, šlo to fakt dobře.“

„Tak to je super,“ pochválí displej.

A láska ze mě začne odtékat, jen tak, jako když vytáhnete špunt z vany s vychladlou vodou.

Kočka skočí na postel a Tomovi na klín. Strčí hlavu před jeho iPad a předvede exotickou kočičí verzi tance sedmi závojů. Její asertivita funguje, ta moje ne.

Tom se usměje. „Ahoj potíživko.“ Položí iPad a podrbe Kočku pod bradou. Vidím, jak z něj prýští láska, zatímco já stojím ve dveřích a on vzal sotva na vědomí moji přítomnost. Zmítá mnou žárlivost. Tohle je novinka. Novinka, kterou se zdráhám si připustit, protože dobře vím, jak je to ubohé.

Žárlím na svou kočku.

Můj přítel miluje mou kočku víc než mě.

Rozhodně se jí dotýká víc...

Zeptám se Toma, jaký měl den, a on řekne, že v pohodě. Zeptám se, co v práci, a on řekne, že v pohodě. Zeptám se

ho, co měl k večeři, a on mi odpoví, a jestli prý mám hlad, zbytek je v lednici. Potom Kočka odvede jeho pozornost, když se převálí na záda a tlapkami odkopává jeho ruku.

„Co to děláš, ty blbko? Au! Au, to bolí!“

Moje kočka a můj přítel mají společnou chvíli a já do ní nepatřím. A tak ze sebe nechám sklouznout šaty, stáhnou si sladěné spodní prádlo a obléknou se do pyžama. Zatímco Tom si pořád ještě hraje s Kočkou, jdu si do koupelny vyčistit zuby a připravit se do postele. Nejdřív pomocí vatových tamponů namočených v micelární vodě setru make-up, potom si do kůže dvě minuty vtírám organický krém na čištění pleti, který nakonec setru flanelovou žínkou. Opláchnu si tvář studenou vodou, která funguje jako tonikum, a poklepáváním ručníkem pleť osuším. Na konečky prstů si vymáčknu trochu krému s retinolem proti stárnutí, pořádkem ji na obličej a potom přípravek jemně vmasíruju do kůže. Celý proces zopakuju s malou lahvičkou očního krému. Než se všechny přípravky vstřebají, sednu si na záchod a čurám. Potom si umyju ruce, vyčistím si zuby sonickým elektrickým kartáčkem a dokončím péči o pleť silnou vrstvou nočního krému. Přitáhnou si kosmetické zrcátko na prodlouženém rameni a otočím ho zvětšovací stranou k sobě. Pozoruju svůj obličej, nakrucuju se a alespoň desetkrát zvednu obočí a nechám je zase klesnout. Pokaždé mě překvapí drobné vrásky, které se objevily. Už teď. Ale bylo mi řečeno, že kdybych nepoužívala krémy, bylo by to ještě horší.

Když se vrátím do ložnice, Tomova lampička je už zhasnutá. Tom leží stočený do klubíčka na jedné straně postele a Kočka mu spočívá u nohou zkroucená jako žemle. Už jen tohle prosté gesto mi stačí, abych pocítila zklamání. Ale je pozdě a zítra jdu na svatbu. Mám štěstí, že teď nejsem někde venku a nemusím randit s muži, jejichž manželky

zmizely, a navíc se nechci před spaním dál psychicky zraňovat. A tak si lehnu do postele a řeknu: „Tak dobrou.“

Tom už napůl spí. Vždycky usíná snadno. Dělán si z něj legraci, že je jako ta panenka, kterou když položíte, zavře oči. Teď však něco spokojeně zavrčí a natáhne se za sebe, aby si mě k sobě přitáhl. Jeho silné tělo představuje teplo a bezpečí. Nechám se zahalit jeho vůní, zavřu oči a cítím se milovaná a chráněná – je to tak jiné oproti předchozím okamžikům. Zavrtí se a zadek si opře o moje stehna. V duchu se tiše zasměju a přijmu pozici zadní lžice. Můj přítel, chlap vysoký celých šest stop. Přesto chce vždycky ležet přede mnou. Vdechuju vůni jeho zad a nechávám se hřát jeho tělesným teplem. Obtočím kolem něj svou ruku a sáhnu mu na břicho, lehce ho pohladím po nahém těle a přejeďu přes jeho netečný penis. Možná abych se ujistila, že tam pořád je. Je to tam teplejší než na ostatních místech jeho těla. Nevím, co dělat se svou druhou rukou, kterou mám uvězněnou pod sebou a ohnutou v nepříjemném úhlu.

Tohle je poprvé, co se dnes dotýkáme. Ano, Tom napůl spí, ale přesto...

...tak moment. Už pochrupuje. Není při vědomí ani napůl. Tohle je dnes poprvé, co se dotýkáme, a on ani není při vědomí.

Chvilí tak ležím a ani se nepokouším usnout. Jenom si vychutnávám naši tělesnou blízkost. Ale jako by ucítil moji dychtivost, přetočí se ke mně. Do mezery mezi námi vnikne studený vzduch. Kousnu se do rtu. O tomhle už jsme se dřív hádali, o tom, jak jsem „iracionální“, když analyzuju řeč jeho těla ve spánku.

Počkám dalších pět minut, než se vysoukám do sedu a vytáhnu mobil.

Moje stránka je zahlcená gejzírem komentářů k večernímu vystoupení.

@rosianna_90 OMG. Pořád ještě brečím. NEMŮŽU UVĚŘIT tomu, že jsem se setkala se **@SkutecnaTori**. Teď už sakra vím, kdo jsem, a jsem na sebe pyšná.

@KdoToSakraJeFanGirl MOC DĚKUJU ZA DNEŠNÍ VEČER. Mám strašnou radost, že existuješ. Napsala jsem o dnešku příspěvek na blog. Pls přečti si ho.

Odpovídám na co nejvíc reakcí a všem děkuji. Hodně fanoušků zveřejnilo svá selfie a já si otevřu každou jednotlivou fotku – dívám se ale jenom na svůj obličej a snažím se zjistit, jestli bez ofiny nemám moc vysoké čelo. Tak na téhle fotce se zdá opravdu obrovské. Přiblížím si obrázek tak, že můj obličej vyplňuje celý displej, a zaznamenávám každou nedokonalost. Na tváře ostatních lidí ani nemrknou. Dívám se jen na tu svou. Potom do Googlu zadám „účesy zakrývající vysoké čelo“ a nazdařbůh se probírám odkazy. Napadá mě, že všechny ty účesy jsou podobné tomu, který si už dva roky nechávám odrůst.

@SkutecnaTori No teda, moji zoufalci. Moc VÁM za dnešní večer děkuju. Bylo úžasné setkat se s vámi všemi a poslouchat vyprávění o vašich vlastních cestách.

Sotva stisknu „odeslat“, telefon se mi rozsvítí a přicházejí další a další oznámení, jak lidé můj vzkaz sdílejí a označují, že se jim líbí. Nechám to být a z nějakého pitomého důvodu vlezu na „špatné“ stránky.

„Musíš tam přestat chodit,“ říká mi Dee neustále. „Pro ženský třicet plus je to jako sebepoškozování.“

„Chodím tam jenom kvůli správě své fanouškovské stránky.“

„Jo? Tak proč si mi pořád stěžuješ, že tam všichni sdílejí snímky svojí dělohy?“

„Nemůžu si pomoci! Co to má být se všema těma fotkama nenarozených mimin? Odkdy je to in?“ ptám se po milionté.

„To nevím, ale je tam teď tolik černobílejších obrázků, že si připadám, jako bych se vzbudila v městečku *Pleasantville*.“

„Dee?“ ptám se vždycky. „Proč mají najednou všichni děti, a my ne?“

„Každá blbka s funkční vagínou a přístupem ke spermiím může vyprdnout dítě, Tori,“ odpovídá vždycky. „Zas takovej výkon to není.“

„Prosím tě, vysvětli mi, jak tě můžou nechat učit na základce.“

Jenže teď tu Dee není, aby mě zastavila, a tak si prohlížím nevyhnutelné. Skroluju, skroluju, skroluju. Soudím, soudím, soudím. Připadám si prázdná, prázdná, prázdná. Samolibé fotky samolibých párů, které chodí na samolibá rande na samolibá místa a pak se tam samolibě fotí. Nekonečné, *nekonečné* fotky dětí a zprávy o všech titěrných milnících, kterých musí dítě dosáhnout. („PODÍVEJTE, USMÁLA SE.“ „TADY UŽ NĚKDO SKORO CHODÍ.“ Dokonce: „A TADY DNESKA NĚKDO POPRVÉ OCHUTNAL VAJÍČKO.“)

Jsou tu samá „to se mi líbí“ a nekonečná řada komentářů, jak všichni povinně hodnotí to, že někdo učinil společensky přijatelné rozhodnutí ve společensky přijatelném věku. Výborně, výborně. Do toho, jen do toho. Gratulace. Jen do toho, najděte si někoho, pořídte si zasnubní fotky, kupte byt a udělejte si v něm dítě. Výborně, výborně. Přesně to se od vás očekává, takže super, výborně.

Je tu i fotka Jessiky a jejích družiček, jak se chystají na zítřek. Všechny na sobě mají na míru upravené, ale sladěné šaty a pijí sekt. Stojí v řadě jedna vedle druhé s rukou

založenou v bok a s jednou nohou pokrčenou a vystrčenou dopředu, aby vypadaly štíhlejší. Pocítím vztek, že mě Jessica nepožádala, abych jí šla za družičku, a současně úlevu, že si nemusím oblékat takové šaty.

Jessica Headlyová

Připíjíme na poslední noc, kterou si užívám jako svobodná holka. Nemůžu uvěřit tomu, že si zítra budu brát svého nejlepšího přítele a bude ze mě PANÍ Jessica THORNTONOVÁ.

Napadá mě tohle:

Jsi zrádkyně, že si necháš změnit příjmení.

Zhublas na svatbu a jsi teď stejně hubená, nebo dokonce hubenější než já, takže si budu muset nastavit budík, abych si ráno ještě stihla zacvičit.

Jestli mi ještě někdo oznámí, že si bere svého nejlepšího přítele, tak už ani nebudu mít co zvracet.

Kdo je ta druhá holka zleva? Je hezčí a hubenější než já. Nenávidím ji. Možná bych mohla kliknout na její profil a prohlédnout si každou fotku, kterou mi její nastavení soukromí dovolí, a mučit se tím, o kolik je hezčí a hubenější než já.

Koho bych si vybrala za družičku já? Ne, Tori. Ty na svatby nevěříš, vzpomínáš? No, to není tak úplně pravda, že ne, Tori? To Tom nevěří na manželství. Tedy ne že by to řekl otevřeně. Ale podle všeho si myslí, že vzít si tě není dobrý nápad. Ale to je v pohodě, ty tuhle zastaralou maškarádu stejně nechceš.

Kliknu na „to se mi líbí“ a vypnu telefon.

...

Budík mi zazvoní v bolestivých šest ráno a já ho rychle vypnu, než vzbudí i Toma. Když klopýtám na záchod, přimotá se ke mně Kočka a nepřestane mi kolem nohou

dělat osmičky, dokud jí nenasypu do misky štědrou dávku smradlavého krmení. Ačkoli nemám v úmyslu odejít z bytu, ve vedlejším pokoji se převléknu do svého drahého cvičebního úboru. Potom se po špičkách odkradu do obývacího pokoje, zavřu za sebou dveře, synchronizuju svůj telefon s televizí a ztiším hlasitost. Potom kliknu na HIIT cvičení na spalení tuků z balíčku tréninků, které jsem si zaplatila.

Stisknu tlačítko.

Dělám výpady dopředu, dopředu, dopředu. Dělám dřep, dřep, dřep. „Hluboký dřep – níž, níž.“ Snažím se mít rovná záda, jak mi připomíná cvičitelka. „Zatáhnout břicho.“ Vtáhnu břicho. „A teď pořádně zamakáme na tom břiše.“ Skříp skříp. „Nevytahujte krk, když se zvedáte.“ „A teď pár finálních výpadů.“ Pokaždé když udělám hluboký výpad, představím si, co se stane s mýma nohama. Jak budou vypadat. Pevné a hladké, bez tukových polštářů. Takové, jaké se říká, že mají být. V létě budu moct nosit krátké sukně, lidé se mi budou dívat na nohy a řeknou si, že mám nad svým tělem kontrolu. „Výpad, výpad, výpad. Kolenou vzhůru pořádně ohnout. A jděte dolů, ne dopředu.“ Nabuzená cvičitelka na mě nadšeně štěká povely a sotva se při tom zapotí. Posouvá slovo „energická“ do úplně nového kruhu Dantova *Pekla*.

Potom se před velkým zrcadlem v koupelně pokusím udělat selfie „po cvičení“. Jenže jsem úplně rudá a zpocená a zapomněla jsem, jak příšerně vypadám bez upraveného obočí – jako vajíčko balancující na ramenou. Natáhnu se pro kosmetickou taštičku a obočí si dokreslím. Potom přidám trochu řasenky, špetku korektoru pod oči a lesk na rty. Znovu se vyfotím. Mnohem lepší. Přesto musím pořídit dalších dvacet snímků, než se mi podaří zachytit tu správnou kombinaci uvolněnosti, síly a výrazu „jsem přirozeně krásná, tedy ne že bych to o sobě věděla“. Zatímco na mně

schne a tuhne zpocené oblečení, přidám snímku jas. Potom zvolím vhodný filtr, díky němuž vypadám ještě líp, ale jen takový, aby nebylo zjevné, že jsem fotku upravovala. Nakonec snímek zveřejním.

**Otravné pravdy, které jsou tolik otravné,
protože jsou pravdivé č. 256**

Cvičení napomáhá vašemu zatracenému duševnímu zdraví. Nedovedu ani vyjádřit, jak moc nesnáším kardio. Jak moc se ho děším. Nikdy, prostě nikdy, nebudu ten typ, co se těší, že si půjde zaběhat. Ale cvičení mi pomáhá udržet si pořádek v hlavě, což je také jediný důvod, proč cvičím. Ne abych vypadala dobře, ale abych se cítila dobře. Jestli někdo z vás přijde na to, jak vyvolat zdravé endorfiny, aniž by je musel vypotit, tak mi prosím – PROBOHA – dejte vědět... #SelfiePoCviceni #DusevniZdravi

Můj příspěvek má přes šest set lajků, ještě než vylezu ze sprchy – čerstvě oholená, s vlasy umytými šamponem pro posílení růstu. Zatímco si suším vlasy – hlavou dolů, abych jim dodala objem –, pročítám si komentáře. Většina lidí mi gratuluje k tomu, že mám tak pozitivní přístup k duševnímu zdraví. To je dobře. To jsem chtěla. Nedaří se mi ale ignorovat příval endorfinů, který se dostaví, když někdo nepochopí pointu a napíše mi, jak úžasné je moje tělo:

„Wow, ty jsi tak krásná!“

„Vypadáš fááákt dobře, Tori.“

#KdoJeSakraTvujTrener?“

„Jak se ti povedlo vytvarovat taková stehna?“

Tajně jsem doufala, že se takové reakce objeví. Jsem za ně ráda, protože i když to nikdo nemusí vědět, mně skutečně pomáhají cítit se líp.

Toma nicméně moje tělo neláká. Když se vrátím do ložnice, popíjí kávu. Můj dnešní ubohý pokus připadat mu sexuálně atraktivní je nejubožejší z mých ubohých pokusů. Záměrně přijdu do ložnice v úchvatném spodním prádle, které jsem si na dnešní svatbu vybrala. Je červené, krajkové a hanbaté, ale sofistikovaným způsobem. Moje prsa v něm vypadají jako červené sametové dortíky – takové ty, které si před jídlem vyfotíte, protože jsou z nejmódnějšího pekařství. Podprsenkou mi prosívtají bradavky a kalhotky jsou tak průhledné, že bych je vůbec nemusela mít. Kdybych kýchla, látka by se mohla protrhnout.

„Dobrý ráno,“ pozdraví mě Tom a usrkne z hrnku kávu. Zase se kouká do iPadu a dohání všechno, co zmeškal, když spal. „Vyspala ses dobře?“

Zkusím to ještě jednou. Stoupnu si s rukou na boku k nohám postele a vystavím svoje tělo. „Spala jsem dobře,“ odpovím mu a zaujmu další nepřírozenou pózu. „Neviděl jsi moji nabíječku?“

Ukáže na zásuvku na své straně postele, kde je nabíječka zastrčená. Neobejdu postel, abych si ji vzala. Místo toho se opřu rukama o matraci a na všech čtyřech se nakloním přes Toma, abych na ni dosáhla. Moje rudé sametové bradavky se mu téměř máčí v kávě.

„Bacha, Tori. Málem jsem si vylil pití.“

Popadnu nabíječku a odtáhnou se. *Nebreč, nebreč. Máš jenom hodinu na to, aby sis udělala vlasy a make-up, není čas brečet.* Zapojím telefon do sítě a vzdám se veškeré naděje, že se v tomhle vztahu budu ještě někdy cítit dobře. A potom... potom mě Tom hravě pleskne přes zadek.

„Pěkný kalhotky, Tori. Ta tvoje prdelka se mi vždycky hrozně líbila.“

Rozzářím se – jsem okamžitě vyléčená ze smutku – a on se na mě usměje tím svým způsobem. Jeho úsměv mi tolik chyběl. Tváří se jako školák, který mi právě namočil cop v kalamáři. Vrhnu se na něj. Možná nemám čas brečet, ale čas na sex si najdu. Sex vám na obličeji nenadělá takovou paseku jako pláč. Vylezu si na Toma a začnu ho agresivně líbat. Celých deset vteřin můj polibek opětuje, než mě od sebe za ramena odtáhne.

„Nerad bych, abys na tu svatbu přijela pozdě.“

Před lety, na začátku našeho vztahu, by Tomovi bylo úplně ukradené, kdy přijdu na nějakou svatbu – tedy ne že bychom tehdy chodili na moc svateb. Sex se mnou měl vždycky přednost. Sex, i když jsme už tak měli zpoždění. Sex, i když jsme se ten den milovali už dvakrát. Sex, protože ho nudil televizní program, který jsme sledovali. Jednou taky sex na záchodech přímo na svatbě.

A teď? Sex nebude, protože bys mohla přijít pozdě na svatbu, kam já ani nejdu.

Usměju se a zatahnu před svým ponížením rolety. Slezu z Toma a vyčiním si, že jsem na to šla špatně. Být tak dychtivá není sexy. Podělala jsem to. Prohlédl moje prosvítající bradavky v červené podprsence. Jsem příliš sexuálně dostupná. Možná bych se měla zkusit znovu stáhnout. Netlačit na něj, předstírat nezájem. Přimět ho, aby se podívil, kde je můj apetit. Přinutit ho, aby se musel snažit. To je sexy, nebo ne? Loni jsem hrála sexuálně nedostupnou, ale dosáhla jsem jenom toho, že jsme se s Tomem celý měsíc navzájem ani nedotkli. (Nejspíš si toho vůbec nevšiml. A pokud ano, zřejmě se mu ulevilo, že má pokoj.) Možná jsem to ale nedělala správně.

„To ne,“ říkám. Stáhnou šaty z ramínka a nechám si je přepadnout přes hlavu. Vyrázím si vetřít do čerstvě oholených

nohou trochu tělového mléka. „Nemůžu přijet pozdě. Jess by mě zabila.“

...

Zastavím před bytem Dee a vypálím jí zprávu.

Tori: Jsem venku. Koukej
s sebou vzít soundtrack
z Moulin Rouge.

Vidím, že si zprávu přečetla, ale stejně vypnu motor. Dee má aspoň deset minut zpoždění s takovou pravidelností, že už se ani neobtěžuje s omluvou. Stojím na žluté čáře, ale silnice je prázdná. Vypadá to tu jako úvodní scéna z nějakého postapokalyptického filmu. Brixton je takhle poklidný jen v ranních hodinách o víkendu. Řady rekonstruovaných bytů ve viktoriánských domech nevykazují žádné známky života. V arkýřových oknech jsou zatažené závěsy. Všichni spí. Důkazy o včerejší noci jsou však všudypřítomné. Po chodníku se válejí obaly od jídel z rychlého občerstvení, několik rozsypaných hranolků a kuřecích křidýlek. V jarním slunci vysychá malá kaluž zvratků. Tohle je Londýn, takže ji nikdo neuklidí. Zůstane tu, dokud nezaprší nebo ji nějací zoufalí holubi nevyzobou. Zazubím se při pohledu na prázdnou lahev od třešňového Lambrini, kterou někdo nechal stát na schodech u domu. Úsměv mi vzápětí zmrazí bodavá bolest. Zabolí mě, že už nejsem mladá. Tak mladá, abych mohla pít na schodech před domem třešňové Lambrini, potahovat z cigára a s divokou gestikulací se bavit s přáteli, kteří jsou také opilí, kouří a navzájem si líčí historky ze svého neustále dramatického života. Víím, že to není taková zábava, jak to vypadá – koneckonců jsem napsala celou

knihu o tom, že to není tak zábavné, jak to vypadá –, ale nejde o tu zábavu, která mi chybí, jde o tu proměnlivost. Náhodné setkání, neplánovaný večer venku, špatné zabočení nebo výlet na poslední chvíli může najednou všechno změnit, úplně obrátit váš životní směr – aniž by bylo příliš pozdě na další změnu, pokud by se vám současné vyhlídky nezamlouvaly. Ano, tehdy jsem si připadala ztracená, ale teď se cítím zaseklá na místě.

Být ztracená je lepší než být zaseklá...

Ozve se zabouchnutí dveří a ven se vypotácí Dee balancující s hromadou zavazadel. Zakopne a jedna taška jí spadne na zem. Když se pro ni sklání, spadne jí další. Dee zakleje z plných plic.

Stáhnu okénko. „Zůstáváme tam jen jednu noc, víš to, že jo?“

„Jo,“ zahučí a vrhne na mě odhodlaný pohled. „Ale mám krizi s oblečením a potřebuju, abys mi poradila, co si mám vzít na sebe.“

Otevřu jí kufr od auta a ona do něj nahází své věci s takovou vehemencí, až se celý vůz otřeše. Potom sama dopadne na sedadlo spolujezdce, stáhne okénko a pustí se do vyprávění o tom, co se přihodilo včera večer.

„Takže ten chlapík ze včerejška, jo. Můj ty bože, Tori. Nejlepší rande za poslední roky. Neposlal mi fotku svého ochablého penisu. Teda ani své erekce, když už o tom mluvíme, což je trochu lepší, ale stejně je to na červenou kartu. A pak mě vzal do skoro slušného podniku. Ne do Gordonovy vinotéky. Přisahám bohu, jestli ještě nějakýho týpka napadne, že by bylo roztomilý vzít mě na víno ke Gordonovi, kde budeme jenom trapně postávat a sledovat všechny kolem, kterejm se taky nevyvedlo rande – tak už to snad vzdám na furt. Ale ne. On mě vzal do pěkný restaurace, kde měli pořádný ubrousky...“

Jak se proplétám dopravou kolem syčících a kolébajících se autobusů a odhodlaných běžců, kteří nám klusají přímo před autem, tak tak se mi daří udržet pozornost. Když Dee končí s popisem schůzky, jsme už skoro na jižním obchvatu města, kde je teď překvapivě malý provoz. Najedu na něj a Dee vletí vlasy do obličejce, jak okýnkem zavane do auta náhlý poryv větru.

„Takže pak už byl čas se rozloučit,“ pokračuje. „A já poprvý po letech chci, aby mě někdo políbil. Chci, aby mě políbil on. A všechno k tomu směřuje. Naklání se ke mně, přibližuje se bradou a tak, prostě jak to chodí. Ale potom, než se k tomu dostane, se zarazí a říká: ‚Musím ti něco říct.‘“

„Panebože.“ Blinkrem naznačuju, že bych se chtěla zaratit do levého pruhu, a zanádvám na autobus, který mě tam nechce pustit. „To nikdy nevěstí nic dobrého.“

„To já vím. Ale myslela jsem si, víš co, že třeba odjíždí jenom do války nebo tak něco.“

„My ale nejsme ve válce, Dee.“

„Ty mi vřdycky zničíš všechny moje fantazie.“ Zvrátí hlavu dozadu a zasměje se. „Takže jsem si říkala, že by celá ta válka mohla bejt docela sexy věc. Že by mi třeba vyhovovalo bejt vojenská panička. Měla bych celý měsíce pro sebe, pěkněj armádní domek...“

„To je úžasný, jak ty už ses za něj provdala.“

„BYLO TO SKVĚLÝ PRVNÍ RANDE. Ty nechápeš, co to znamená, Tori. Každopááádně. Byla jsem už připravená, že mu to odpustím a slíbím mu, že na něj počkám, až bude sloužit, nebo něco takovýho. Jenomže on pak řekne: ‚No, víš, nejde to říct nějak zaobaleně. Jsem ženatej.‘“

Zavrtím hlavou a podívám se do zpětného zrcátka. Přála bych si být víc překvapená. Ale po tom, co už jsem vyslechla v záplavě Deeiných historek, mě není možné ještě vůbec něčím překvapit.

„A já na to: ‚Áááha.‘ A on pak totálně zpanikařil a říká: ‚Tak to není, vážně. Nehledám jen nějakou aférku.‘ Tak se ho ptám, proč teda není rozvedenej, a on na to: ‚Já bych vážně chtěl, ale nemůžu ji najít.‘“

„Nemůže ji najít?“

„Jo.“

„Jako třeba klíče od auta?“

„Prej od něj utekla a slehla se po ní zem. Tak mi to teda řekl.“

Na okamžik ji přestanu poslouchat, když najíždíme na dálnici. Objevuje se smrtící hrozba v podobě nákladního auta, které mě nechce pustit, a já musím zrychlit až na nějakých sto padesát kilometrů v hodině na kluzké silnici, abych se před něj dostala. Přidáme se do houfu aut frčících z Londýna na cestě za povrchními sobotními plány a chvíli trvá, než se mi po hrozící srážce srdeční tep vrátí do normálu.

„No takže,“ pokračuje Dee, která si smrtícího nebezpečí ani nevšimla. „Co jí udělal, že zmizela jak pára nad hrncem? A on se mi snaží tvrdit, že je šílená. Prej totální magor. A mele o tom, jaký byla psycho a takovej útěk jí byl podobnej.“

„Vsadím se, že nebyla magor, dokud nepotkala jeho,“ připomenu.

„Přesně!“ Dee zamává rukama a její zlatý lak na nehty se zatřpytí ve slunečním svitu. Zvýrazňuje její rezavé vlasy a já pocítím osten žárlivosti, jako vždycky, když si vzpomenu na Dee a její vlasy. „Posledních šest chlápků, co jsem s nima byla na rande, mě krmilo historkama o tom, jak všechny jejich předchozí přítelkyně byly šílený. A já na to: ‚A víš, kdo je společnej jmenovatel v tomhle vzorci? Ty!‘ To je jedno, do prdele s tím. Můžeme si teď zazpívat ‚Elephant Love Medley‘?“

„Jenom jestli můžu být Nicole.“

„Ty chceš být Nicole vždycky!“

„Jo, ale jsem to já, kdo nás tam veze.“

„A já ti dělám laskavost, že jsem tvůj doprovod.“

Nakonec se rozhodneme, že se budeme střídat. Čtyřikrát po sobě si pustíme „Elephant Love Medley“ a třikrát „Come What May“ a najednou jsme na dálnici, kde urbanizace ustupuje stromům, ovčím a volnému prostranství. Nad námi se vznášejí sokoli a plují na neviditelných vzdušných proudech. Zelená údolí se táhnou celé kilometry po obou stranách cesty a já v sobě objevím pocit... Ten pocit, který mám vždycky, když vyjždím z Londýna. Že na světě je toho víc, že si zasloužím víc prostoru, než mi dává město. A s tím se pojí i určitá nadřazenost, která mi říká: „Jo, a co tady lidi asi tak dělají se svým životem?“

Zastavíme se na kávu u čerpací stanice a já udělám několik různých fotografií, na nichž mají vyniknout moje nalakované nehty.

„Budu předstírat, že to neděláš,“ poznamená Dee a nasype si do bílé kávy dva cukry.

„Ale kuš. Minulej tejden jsem viděla tvůj příspěvek o ‚překrásném západu slunce‘.“

Pozvedne ruce dlaněmi od sebe. „Máš pravdu, přistihlas mě při činu.“

Nasoukáme se zpátky do auta, které se za tu chvíli, co stálo na parkovišti, změnilo ve výheň. Už teď je nádherný den a podle předpovědi počasí bude ještě hezčí. Jess má velké štěstí. Nejenže bude mít krásné fotky, ale nečekaný sluneční svit bude tématem číslo jedna během čekání na jídlo. Najedeme zpátky na dálnici. V jedné ruce třímám kelímek s kávou a druhou rukou řídím.

„Připomeň mi ještě – čím je to svatba?“ zeptá se Dee s croissantem v puse.

„Jessiky. To je moje kámoška z domova.“

„A koho si bere? Znáš ho?“

Kousnu se do rtu, než odpovím. „Tima. Tim je účetní,“ dodám.

„Chudák Jess,“ přikývne Dee soucitně.

„Nesud' ho tak rychle,“ odpovídám a usmívám se. „Víš, řekl mi, a to aspoň dvakrát, že není jako ostatní účetní.“

Dee popadne volant. „Otoč to, Tori. Na tuhle svatbu nejedu.“

„Přestaň!“ zaječím. Zasměju se a plácnu ji po ruce.

„Na týhle svatbě bude víc než jeden účetní, že jo?“

„Pravděpodobně.“ Deem směšný zásah do řízení způsobil, že se nacházíme v rychlém pruhu. Koketně se usměju na řidiče auta, které na mě troubilo, a ústy naznačím „pardon“. Když nás předjíždí, stále ještě vrtí hlavou.

„Nedivím se, že se z toho Tom vyvlík.“

„Nevyvlík se z toho kvůli účetním. Má nějaký podcast.“

„Jo, jo, já vím. Ale je to příhodný, no ne?“ Zaryju prsty do volantu. Dee dojí croissant a drobky přistanou na podlaze mého auta jako máslové lupy. „Můžeme si zahrát picí hru: pokaždý když někdo řekne ‚já nejsem jako ostatní účetní‘, si dáme panáka.“

„Jenže to uvidíme dvojmo, ještě než začnou proslovy.“

„Přesně! Mohly bychom tu picí hru hrát celý den?“

„To nevím. Játra jsou podle všeho dost důležitý orgán. Jak má tahle hra fungovat?“

„To je jednoduchý!“ Dee se začne hrabat v kabelce a vytáhne propisovačku a starou účtenku. „Napijeme se pokaždý, když dojde na nějaký svatební klišé. Jako, hmm... třeba když bude nevěsta během všech proslovů mlčet.“ Začne to svým kulatým písmem sepisovat.

Zazubím se a začnu přemýšlet. „A když tam bude fotokoutek s různěma rekvizitama, aby se všichni vyfotili?“

„Jo!“ Dee vítězoslavně máchne pěstí a začne si poznamenávat i můj nápad. Svou drobkou posetou nohu používá jako podložku. „A když někdo řekne blbej vtip v tu chvíli, jak se říká ‚A jestli někdo zná důvod, aby se snoubenci nestali manželi, ať promluví teď, nebo mlčí navždy.‘“

„Geniální. A když někdo začne číst z *Mandolíny kapitána Corelliho*.“

„Když svědek řekne nějaký hrozný vtipnej vtip o tom, jak se na rozlučce se svobodou objevila striptérka.“

„A jestli budou mít, tak trochu jinej‘ svatební dort – jako třeba cupcaky!“ navrhnou.

„Jóóó! A s nějakýma původníma figurkama nahoře. To je super, skvělý.“ Na staré účtence už jí dochází místo, a tak se začne hrabat v kabelce, aby našla ještě jednu. „Tak jo, je to na seznamu. Jé, a co třeba když fotograf udělá fotku za á všech nevěstinych kamarádek, jak vyskakují do vzduchu, nebo za bé, jak všichni jeho kamarádi drží Jess horizontálně.“

Vzpomenu si na Jessičinu skupinovou fotku ze včerejšího večera a nepochybuju o tom, že fotografie celé skupiny svatebčanů vyskakujících do vzduchu rozhodně bude na programu. Souhlasně přikývnu. „A když ženich při svém proslovu řekne ‚dneska vypadáš kouzelně‘ nebo ‚věděl jsem to od okamžiku, kdy jsem ji spatřil‘.“ Ukážu prstem na papír, aby to Dee zapsala.

„A BONUSOVÝ BODY ZA PLÁČ“, vykřikne Dee. „A, Tori, říkám ti, jestli budou mít nacvičený první tanec s choreografií, tak nás obě donutím vysosnout celou lahev vodky očima.“

Směju se tak, že téměř znovu zajedu do vedlejšího pruhu. *Díkybohu že je tady se mnou Dee, a ne Tom*, pomyslím si. Nevím, co to znamená, a nemám emocionální energii na to, abych se nad tím zamyslela. Jednou rukou řídím

a druhou poklepu kamarádce na rameno, abych jí dala najevo, jak je geniální a úžasná.

„Jsme hodně hrozný?“ zeptám se jí a stále se směju, jako by mi to nemohlo být víc jedno.

Zavrtí hlavou a její obličej najednou zvážní. „Ne, Tori. Nejsme.“ Povzdychne si a odloží popsaný papírek. „Jenom mi přijde strašně divný, že nikdo jinej nevidí, že se chovají jak lumíci.“

...

Prosvištíme autem po klikaté příjezdové cestě a zastavíme u venkovského hotelu, který má všechno, co byste mohli od místa na svatbu chtít. Jezero se skloněnými vrbami, jejichž větve se zlehka dotýkají hladiny. Kamenné, větrem ošlehané sochy, na nichž je právě tolik mechu, aby to vypadalo pěkně. Výhled. Pečlivě posekaný rozlehlý trávník.

Na recepci nás ubytuju v hotelu, který i s Jessičinou „úžasnou slevou pro hosty“ stojí dvě stě patnáct liber. Pomůžu Dee se všemi zavazadly do pokoje. Odhodí svoje věci na nejlepší postel a beze slova si ji tím zabere. Pokoj dýchá unavenou pompézností. Pořád vypadá dost dobře na to, abyste si ho chtěli vyfotit a zveřejnit na internetu, ale je z něj cítit potřeba modernizace. Postel s nebesy s hedvábnými závěsy odvádí pozornost od vlhkých skvrn, jimiž je posetý strop, nebo od odprýsklé barvy u arkýřových oken.

„Tak jo. Pomůžeš mi rozhodnout se, co si mám vzít na sebe?“ požádá mě Dee. Vytáhne nepřeberně možných modelů a já si natáčím vlasy a říkám jí k nim svůj názor, kontroluju telefon a kontroluju telefon a kontroluju telefon. Můj ranní post si vede vážně dobře. Na jemné vlasy si nastříkám sprej, který je má chránit před horkem, včešu ho do nich hřebenem a potom jemnými tahy zápěstí některé prameny navlním pomocí kulmy značky GHD. Každý

pramen natočím na prst, a než ho rozpletu, nechám ho vychladnout. Nakonec si na vlasy nastříkám sprej L'Oréal Elnett, protože o něm všichni říkají, že je nejlepší.

Dee se nakonec rozhodne pro černobílé puntíkované zavinovací šaty, které ožíví červenou rtěnkou a očními linkami. Vypadá, jako by právě vystoupila z filmů z padesátých let.

„Jsem děsně tlustá,“ zaúpí, když bojujeme o místo před zrcadlem, kde je nejlepší světlo.

„Nebud' směšná, nejsi tlustá.“

Ve skutečnosti trochu tlustá je. Je taková od té doby, co začala pracovat ve škole. Říká, že se tam učitelé vzájemně pasivněagresivně cpou sušenkami, ale kdoví.

„Ty to máš v pohodě,“ stěžuje si a obtahuje si rty červenou konturovací tužkou. „Jsi děsně hubená.“

„Ne, to teda nejsem,“ protestuju. Přesto si kompliment vychutnám a koupu se v jeho teple. *Je to v pohodě, protože jsi hubená. Všechno je v pohodě, protože ti někdo právě řekl, že jsi hubená*, napadne mě. „Každopádně jestli jsem hubená, tak jenom proto, že je mi vážně mizerně,“ říkám. „Radši bych byla šťastná.“

Dee se rozesměje, až si skoro rozmaže linku na rtech.

„Je skvělý vědět, že moje neštěstí je ti k smíchu,“ odtuším s kamennou tváří.

„Vždyť je. Guru svépomoci...“

„Kušuj.“

Usmějeme se na své odrazy v zrcadle. Moje náklonnost k ní se ze mě dere ven jako škytání.

„Vážně si myslíš, že jsou všichni ostatní šťastnější?“ zeptá se a upře pozornost na svůj horní ret.

Přemýšlím nad tím, když se rozhoduju, kterou loknu si mám sponkou připnout k hlavě, abych zvětšila objem vlasů, ale nezdůraznila dolní čelist. „Vypadají šťastnější,“

říkám. „Jessica dneska přece musí být šťastná, nebo ne? Vždyť se vdává.“

„To jo, ale vážně by si tohohle chlapíka brala, kdyby jí nebylo jednatřicet?“

Otevřu pusu, abych zalhala.

„Upřímně,“ varuje mě Dee.

Zamyslím se nad tím a zavrtím hlavou. Jessica, se kterou jsem vyrůstala, by s účetním nikdy nechodila. Vždycky jsem si dělala starosti, že Tim je jenom taková oprava, převozník po jejím hrozném rozchodu. Ale teď si toho převozníka bere...

„Já to věděla,“ přikývne Dee. Vlasy se jí rozlijí po zádech a já na ni zase žárlím. „Tori, buď ráda, že nejsi s Tomem v pasti. Vážně. Vdávat se přece ještě neznamena, že jsi šťastná. Zvlášť když si najednou bereš kohokoli, s kým zrovna ve třiceti jsi, protože to dělají všichni ostatní.“

„Asi na tom něco bude...“ Telefon mi zavibruje a já se na něj znovu podívám. Přetéká dalšími hodnoceními a lajky. Dochází mi baterka, a tak se otočím a přehrabuju v kufru, abych našla nabíječku. Myšlenka na to, že by se mi mobil mohl vybit, ve mně vyvolává paniku.

„Asi na tom něco bude,“ potvrzuje Dee. „Když oslavíš třicetiny, je to jako ta hra s židlemi a hudbou. Hudba ztichne a každý si prostě vezme toho, na kterým zrovna sedí. Hele, Tori,“ otočí se na mě. „Netluče se mi tahle rtěnka s vlasama?“

...

Když už jsme dostatečně upravené a načančané, vyrazíme se nechat vyfotit dvěma procházejícími profesionálními fotografy, z nichž každý stál určitě přes tisíc liber. Jeden má na starost „oficiální snímky“, které se objeví na Jessičině a Timově krbové římse nebo budou uloženy

ve svatebním albu prokládaném hedvábným papírem (dalších sedm set liber). Druhý fotograf má dělat „momentky“, fotky, na nichž je vidět, jak zábavní jsou snoubenci a jak vtipní a veselí jsou jejich přátelé. Jen se podívejte, jak si povídáme a smějeme se ve skupinkách a jak zábavně při tom vypadáme.

S Dee se procházíme před hotelovou kaplí a povídáme si před obřadem s lidmi, které moc dobře neznáme. Nevládám se soustředit, když kolem nás krouží fotograf. Snažím se projevovat zájem o práci jednoho neznámého chlapíka a konverzovat o tom, jak je hezky a jaké mají snoubenci štěstí na počasí, ale uvědomuju si, že mě fotograf zabírá ze špatného úhlu. Z toho úhlu, z něhož vypadá moje brada divně. Snažím se vykouzlit přitažlivý úsměv, takže až se fotka po dvou měsících objeví na internetu, budou si všichni říkat, jak mi to sluší. I když fotogalerii jen zběžně proletí, aby zjistili, jak vypadají oni, já musím vypadat dobře.

Nakonec se odebereme do kaple, kde zahlédnu několik přítelkyň, které nebyly vybrány mezi družičky. Andrea na mě zavolá a pokyne nám, abychom si sedly na místa, která nám drží. Na přivítanou ji obejmu, stejně jako Olivii, jejíž břicho vystupuje z vkusných těhotenských šatů.

„Panebože! Koukej na to břicho!“ vykřiknu. Snažím se, aby můj hlas zněl vyšší a nadšenější. Řeknu jí, že celá září, a poblahopřeju Stevenovi. „Tohle je moje kamarádka Dee z vysoké. Dneska je tu jako můj doprovod.“ Pak Dee představím Stevena a ostatní a ona si s nimi potřeše rukou a věnuje jim okouzlující úsměv učitelky základní školy.

„Máš nádherný šaty,“ řekne Dee Andree. „Odkud jsou?“ A najednou se spolu baví o tom, že v Marks&Spencer mají překvapivě pěknou kolekci, a smějí se, že je to možná jen tím, že jsme všichni zestárlí.

„Kde je Tom?“ zeptá se Steven, když si v panice uvědomí, že je jediný muž v naší uličce. Všichni chtějí, aby Tom chodil na akce se mnou. Je skvělý společník. Celý život sleduju, jak jsou lidi zklamaní z toho, že jsem dorazila jenom já.

„Má jeden podcast, ze kterého se nemohl vykroutit,“ řeknu. Nezapomenu se zmínit o tom, ve kterých novinách, protože to dělá velký dojem. Taky chci, aby Steven věděl, že Tom na svatbě není jen a jen kvůli své ohromné kariéře novináře-cestovatele.

Steven se návnady chytne. „Vy dva jste teda megaúspěšnej pár, co?“

Zasměju se a popřu to, ale vychutnávám si představu, jak asi musíme působit na lidi kolem.

Konverzace vedle mě se přeladila na reptavý tón, a tak se zaposlouchám. Andrea něco šeptá a stěžuje si, že Jessica sem na celý den zakázala vstup dětem. „Musela jsem nechat Dylana doma se Samem,“ povzdychne si. „Vím, že je to její den a tak dál, ale nemohli jsme si dovolit hlídání a... Fakt mě to šokovalo, víš. Asi je to typický. Dokud sama nemáš děti, nechápeš, jaký to je...“

Olivia přikyvuje a hladí si břicho, jako by bylo osobně dotčené. „No jasně,“ zamumlá. „Chápu, proč je to náročný,“ dodá. „Lidi nemají ponětí, jak je hlídání drahý.“ Otočí se na Stevena a zeptá se ho, co si o tom myslí, ale Steven je dost chytrý na to, aby s ní souhlasil. Snažím se nezúčastněně ve správných chvílích pokyvnout hlavou, ale Andrea už je ve varu. Vztek v ní bublá od chvíle, kdy jí na rohožce přistálo svatební oznámení, které ji zdvořile žádá, aby dítě nechala šest hodin doma, do večera.

Znuděně – a tajně, sobecky, v duchu ráda, že tady nepobíhají žádné spratkovité děti – se rozhlédnu po vyzdobené hale, kterou se snažili na pohled co nejvíc přiblížit kostelu.

Na každém myslitelném místě se skvějí narcisy a mě píchne osten vzteku, protože narcisy jsem na své svatbě chtěla já. Teď si bude Jessica myslet, že ji napodobuju.

„Tohle je ten účetní?“ zašeptá Dee a hlavou pokyne k přední části místnosti.

Přikývnu. Účetní Tim sedí na krajíčku první lavice jako dítě, které si hraje na dospělého, v pytlovitém, pudrově modrém smokingu. Vsadila bych všechny své úspory na to, že byl Jessičin nápad, aby si vzal růžový smokingový pás. Uvědomuje si, že je středem pozornosti, a střetává se s pohledy mnoha lidí, přitom nasadí vtipně vyděšený výraz a začne si jako ohryzávat nehty. Kolem nás se ozývá smích. Slyším cvaknutí spouště fotografa, který dělá momentky. Fotograf pořizující oficiální snímky Tima požádá, aby to udělal ještě jednou, a přinutí ho, aby pózu udržel celou půlminutu.

„Vážně není jako ostatní účetní, co?“ přemítá Dee a já se zachichotám.

„Já ti to říkala. Jen počkej na tanec pozdějc. Pak uvidíš...“

Místnost najednou ztichne. Někdo vzadu musel dát signál. Všichni vstaneme. Jessica je tu, projde uličkou a my musíme jako svědkové toho zázračného okamžiku stát. Znenadání se objeví houslista a postaví se vedle chlapíka s klávesami. Oba začnou poslušně hrát Jamese Blunta. Otočíme se k narcisy lemované uličce a sledujeme, jak se po ní nesměle přibližují družičky. Jejich obličejy ustrnuly ve skromném úsměvu. Jsou nacpané v přiléhavých růžových šatech, o nichž je Jessica určitě vnitřně přesvědčená, že jsou vkusné a lichotivé. Vlasy mají spletené nad jedním uchem. Tváře mají růžové, stejně jako lesklé rty. Přichází velký okamžik a atmosféra v místnosti se plní očekáváním, jako by měl vejít někdo slavný. A Jessica vlastně slavná je – alespoň dnes. Vdává se, a proto se tenthle mikrokosmos bude celý den otáčet kolem ní, bude se

cítit jedinečná natolik, že to rozhodně stojí za vyhozených dvacet táců. Přichází.

Vykročí vpřed a všichni kroutíme krky, abychom ji zahlédli. Okamžitě začnu analyzovat, jak je hezká. Jaké má šaty, jak v nich vypadá. Jaký má účes a jestli je její make-up dostatečný, ale ne přehnaný. Tohle se od nás očekává. *Vypadáš hezky? Jak jsi toho dosáhla? Vybrala jsi vhodný styl? Však my si všimneme, jestli ne, a v soukromí si to povíme, až bude po všem.*

Jessica prochází kolem naší řady sedadel a vypadá moc hezky. Úchvatně. Skromně. Ruce má dost hubené na to, aby si mohla dovolit šaty bez ramínek. Přihloupě se usmívá, jako by se ocitla v nějakém snu. Přitiskne si narcisy k prsům a usměje se ještě o něco víc, protože právě ukončila dekádu starostí, že tento okamžik nikdy nenastane. Když prochází kolem, nasadím co nejširší úsměv, ale ona si mě nevšimne a já pocítím nespokojenost, že dneska nejsem důležitá. Její svatební šaty jsou vkusné, drahé a čistě, čistě bílé. Když dojde dopředu a Tim ji pozoruje s obdivným výrazem, který říká „nemůžu uvěřit svému štěstí“, najednou se mi vybaví vzpomínka. Na Jessiku, když jí bylo sedmadvacet, Jamie se s ní rozešel a ona si naordinovala gin a náhodný sex na více než rok. Přesto má na sobě bílou. Kdo potřebuje panenskou blánu, když může utratit dva tisíce liber za bílou krajkou? Jenny Packhamová ji pomyslně znovu zašila.

Jaký já jsem cynik! Víím, že jsem cynik. Ale nikdy mi to nevydrží.

Obřad začíná a já se vpíjím do každického krásného okamžiku. Zjišťuju, že skoro brečím. Bože, jak se Tim na Jessiku dívá. Jako by byla jeho stříbrná mince pro štěstí, odpověď na všechno, jako by byla bohyně. Když pak klopýtá svým svatebním slibem, oči mu zvlhnou slzami. Jessica je

stejně unesená a drží ho za ruku, jako by svírala náhrdelník z Titaniku nebo něco podobného. Když je čas číst, jeden Timův přítel vstane a nervózně přistoupí k mikrofonu.

„Rád bych vám přečetl úryvek z *Mandolíny kapitána Corelliho*,“ řekne, odkašle si a spustí.

Dee mě pod židlí kopne. „Panák,“ zašeptá.

Skoro protočím oči v sloup, když nám Timův přítel sděluje, že láska je jen dočasné šílenství. Ale ve chvíli, kdy se čtením končí – částí o tom, že z páru se stává jeden strom, ne dva –, už zase skoro brečím.

Je to vážně nepříjemně dobré čtení.

Po celý zbytek obřadu jsem v myšlenkách s Tomem. Myslím na něj a představuju si naši svatbu. Jak se bude tvářit, až bude stát na konci uličky. Bude oblečený v zelené, protože ta podtrhuje barvu jeho očí, a já nebudu mít bílé šaty, abych tím něco sdělila. Přemítám, které pěkné vzpomínky na mě zmíní ve své řeči. Díky kapitánu Corellimu mám z našeho vztahu zase lepší pocit. Uvědomuju si, jak jsem hloupá, když si myslím, že láska může zůstat pořád stejná jako na začátku. Ano, nějaké lístky už nám opadaly, ale tak je to u všech párů. Nemáme problém, jen jsme spolu šest let. Takhle je to po šesti letech u všech, nebo ne? Míň sexu a víc televize. Doutnající nelibost nahrazuje překvapivé minirozchody. Matrikářka oznámí, že Tim a Jessica jsou mužem a ženou, a všichni jásáme a tleskáme, když se políbí způsobem, který bude na fotkách vypadat dobře. A já vážně nemůžu brečet. Ne tady. Zvlášť ne vedle Dee.

Dostáváme se k té nudné části, kdy musí novomanželé podepsat všechny potřebné papíry. Otočíme se a bavíme se mezi sebou, zatímco houslista vyhrává nějakou sofistikovanou melodii. Cítíme se vzájemně méně ostýchaví než před obřadem. Veřejné prohlášení o lásce Jessiky a Tima nás sjednotilo, prolomilo ledy. Máme také možnost

zahájit konverzaci pochvalným vyjádřením o tom, jak byl obřad krásný.

Dee se otočí a prohlásí: „Tak to bylo relativně bezbolestný. I když teď si musíme dát aspoň dva panáky.“

Nakonec se vynoří šťastný pár. Fotografové úplně šílí po nejlepších záběrech dvojice, která prochází uličkou – snímek za všechny peníze. Všichni stojíme a máváme telefony, abychom udělali pěknou fotku, která půjde zveřejnit online. Jessica a Tim jdou velice pomalu, jsou si vědomi všech hledáček a také toho, že mají jen jednu šanci nechat si tento okamžik zdokumentovat. Fotograf je dokonce požádá, aby se v uličce zastavili. Uposlechnou ho, usmívají se a dívají se na sebe s ohromným množstvím lásky v očích. Potom se Jessica otočí k fotografovi a zeptá se: „Máte to? Nebo chcete, abychom to zopakovali?“

...

Postáváme tam celou věčnost a číšníci ve smokinzích nám do sklenic neustále dolévají šampaňské. Pak nás zavedou do úchvatné zimní zahrady, kde se kolem sebe proplétáme a vyptáváme se obsluhujícího personálu, co je to na stříbrných podnosech, které nám nabízejí.

„Vařená křepelčí vejce se skotským uzeným lososem na briošce.“

„Pršut s celerovou snítkou.“

„Bliny s roastbeefem a crèmem fraîche.“

Dee má na dlani od každého kousek jako na servírovací míse. „Něco jako miska brambůrků na svatbách nebývá, co?“ zeptá se. „Přitom si myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že mísa brambůrků by setsakramentsky bodla.“

Je tu jenom jeden vegetariánský předkrm – „kebab“ z cherry rajčete, buvolí mozzarely a jednoho lístku bazalky. Vrhám se po něm jako odhodlaná stará panna při odpočtu

vteřin do půlnoci. Podaří se mi najít tři kousky, což není dost na to, aby absorbovaly ohromná kvanta šampaňského, které do mě Dee lije.

„Tahle sklenička je za kapitána Corelliho a tahle je za ohromně vtipný zasedací pořádek ve stylu Jamese Bonda. Mimochodem, sedíme vedle někoho, kdo se jmenuje Nigel. Kdo se do prdele v týhle době může jmenovat Nigel? Dovedeš si představit říkat malému rozkošnému miminku Nigele?“

S Jessikou promluvíme jen jednou – to když odběhne ze své fotoseance na trávníku, aby nám všem horečně děkovala za to, že jsme přišli. Představím ji Dee, i když už se jednou potkaly, na mých třicetínách. Sborově jí lichotíme, jak moc jí to sluší, a chválíme jí šaty. Děkuje nám a očima přitom bloudí po místnosti za našimi zády a hledá další hosty, s nimiž si potřebuje promluvit. Hodně lidí mi přišlo pogratulovat k úspěchu. „Vy jste ta spisovatelka, že?“ „Moje neteř vaši knihu miluje.“ „Přemýšlela jste o tom, že by se podle ní natočil film?“ Začervenám se a odpovím: „Ale, není to přece nic zvláštního.“ Předstírám skromnost, ale když říkají takové věci, cítím se mnohem líp.

Místností koluje tác s kuřecím kebabem v thajském stylu, aby všem páchlo z pusy celou hodinu, než nás zavolají k večeři. Omluvím se a vyrazím do koupelny, kde strčím ruce pod studenou vodu.

Pošlu zprávu Tomovi.

Tori: Svatba je krásná. Jak jde podcast? Miluju tě.

O nesčetné sklenky šampaňského později jsem usazena u stolu s názvem „Chobotnička“. Dee a Nigel spolu vycházejí překvapivě dobře a já se zoufale dívám na maličký

čtvereček listového těsta, který je jako jediný z menu vhodný pro vegetariány.

„Ale jo, bejt učitelka na základce je skvělý,“ básní Dee a odhodí si z tváře kaskádu měděných vlasů. „Mám jenom nižší ročníky. Žádný testy logického myšlení nebo předčasná puberta, děkuju pěkně. Baví mě nechat si platit za to, že si hraju na písku.“

„Dee?“ obrátím se na ni. Můj hlas je zajímavější, než jsem si myslela. „Můžu si vzít tvou housku?“

Přikývne, aniž se na mě otočí. Skočím po jejím pečivu, natrhám ho na kousky a nacpu si ho do pusy. Na chvíli se přestávám soustředit, z vína mám sucho v ústech a v hlavě zastřeno. Zírám na Andreu a Olivii, které sedí u stolu proti nám a vykládají Stevenovi veselé historky ze střední školy, které už určitě slyšel. Andrea se vzpomatovala z roztrpčení nad tím, že její dítě tu není vítané, a vypadá desetkrát opilejší než já. Klopí do sebe jednu skleničku vína za druhou, jako by to byl elixír života, a když vylije půl lahve bílého na vyzehlený smetanový ubrus, zavýje smíchy.

„A čím se živíš?“ zeptá se mě Nigelův kamarád, protože o čem jiném taky mluvit, když už jste vyčerpali téma, odkud znáte novomanželský pár (on je Timův kamarád z vysoké).

Napiju se bílého vína. „Já jsem spisovatelka. Hele, budeš tu housku?“

„No páni, spisovatelka,“ říká, jako to říkají vždycky všichni. Už si ani nevzpomenou, jak se jmenuje. „Je možný, že jsem o tvý knize už slyšel?“ zeptá se, jako se ptají vždycky.

„Vydala jsem terapeutické paměti s názvem *Kdo sakra jsem?*.“

Čekám na nevěřící výraz, že o tom opravdu slyšel.

Ach ano. Tady. Už je to tu.

„No vida, o tom jsem slyšel.“

Můj úsměv by proměnil Medusu v kámen. „Šílený, co?“

Ted' mluví o tom, že chtěl vždycky napsat knihu, a víš co, je potřeba prodat práva na film, v tom jsou skutečný peníze, a kéž by tak měl prostor něco napsat, a tak nám ubíhá čas, než začnou proslovy.

Přeju si, aby mluvila Jessica. *Prosím, prosím, prosím mluv, prosím mluv. Prosím, vstaň z tý posraný židle a sakra něco řekni. Máš magisterskej titul. Prosím mluv. Prosím mluv. Prosím mluv.* Ale nemluví. Sedí v šatech od Jenny Packhamové a decentně si otírá oči, když její otec mluví o tom, jak je dnes pyšný, a stydlivě se usměje, když z Tima vypadne „nedokážu ani vypovědět, jak jsi dnes krásná“. Dee se od Nigela odtrhne na právě tak dlouho, aby se na mě otočila a poklepala mi na sklenku. Vzdychnu a naliju do svého hladového těla další dávku trpkého vína. Svědek skutečně řekne vtip o prostitutkách v Amsterdamu a všichni mužští účastníci rozlučky se svobodou zavýsknou. Napadne mě, kolik asi prostitutek bylo do Amsterdamu dovezeno nelegálně a prodáno a opakovaně znásilňováno svými pasáky, ale to nejspíš není téma, které by bylo dobré vytahovat na svatbách. Potom je po všem a začíná ten hrozný tanec.

A já jsem tu sama.

A jsem opilejší, než bych měla být.

A mám hlad. Strašný hlad.

Určitě byl nějaký první tanec, ale nepamatuju si ho. Dee a já strávíme prvních patnáct minut na toaletách, kde se hihňáme a děláme si jedno selfie za druhým. Popadne mě za rameno a sotva se jí podaří na mě zaostřit, když se ptá: „Tak co, je Nigel roztomilej, nebo jsem jenom opilá?“

„Tak trochu oboje.“

To jí jako zelená stačí. Od té chvíle se válí jeden po druhém a naklánějí k sobě hlavy, aby se přes hudbu slyšeli. Musela jsem se přidat k malému kroužku trapného tance